

NEW YORK TIMES BESTSELLER

„Ötsillagos. A történet nagyon jó, van benne dráma,
romantika és bánat. Nem tudtam letenni.” – *Summer Day*

WAIT

v á r o k r á d

for you

fine
selection

J . L Y N N

J. LYNN

WAIT

v á r o k r á d

for you

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Ezt a könyvet azoknak ajánlom,
akik most, ebben a pillanatban olvassák.
Nélkületek ugyanis nem jöhetett volna létre.
Egytől egyig nagyon királyak vagytok!*

1. FEJEZET

EGÉSZ ÉLETEMBEN CSAK KÉT DOLOGTÓL TARTOTTAM IGAZÁN. Az egyik az, hogy felriadok az éjszaka közepén, és egy szellem néz velem farkasszemet. Persze ennek nem nagy a valószínűsége, de azért még belegendolni is ijesztő. A másik, hogy elkések az óráról.

Gyűlölök késni.

Utálom, amikor mindenki engem bámul, pedig ha az ember akár csak egy perccel is a kezdés után érkezik, ez elkerülhetetlen.

Éppen ezért a Google segítségével akkurátusan kimértem a távolságot a University Heightson lévő lakásom és az egyetem parkolója között, na, és persze biztos, ami biztos alapon, vasárnap kétszer meg is tettem az utat.

Egy egész kilenczized kilométer.

Kocsival öt perc.

Negyed órával korábban indultam, hogy a 9:10-kor kezdődő órám előtt időben ott legyek.

Viszont nem számoltam azzal, hogy a stoptáblánál feltorlódnak majd a kocsik – mert ebből a városból valahogy kihagyták a közlekedési lámpákat –, ahogy azzal sem, hogy egy darab üres hely sem marad az egyetemi parkolóban. Kénytelen voltam tehát átgurulni a szemközti vasútállomáshoz, és még további értékes percek mentek

el, mire sikerült előkotornom a megfelelő mennyiségű aprót az automatához.

„*Ha ragaszkodsz ahhoz, hogy a világ másik végébe menj iskolába, legalább lakj kollégiumban! Gondolom, kollégium azért ott is van!*” – hangzottak anyám szavai a fejemben, miután felszaladtam a dombon, és levegő után kapkodva álltam meg a Robert Byrd Természet-tudományi Épület előtt.

Természetesen végül nem költöztem kollégiumba, mert tudtam, hogy a szüleim akkor időről időre feltűnnének, *kritizálnának*, és mindenbe *beleütnék* az orrukat. Előbb rúgtam volna magam fenékbe, minthogy ezt elviseljem, így a saját pénzből kivettem egy két-szobás lakást az egyetem mellett.

Mr. és Mrs. Morgansten majd felrobbant, amikor megtudta.

Ami persze engem tett kifejezetten boldoggá.

Persze, ebben a pillanatban már nem tűnt olyan jó ötletnek ez a kis lázadás, mert mire a késő augusztusi kánikulából beléptem a légkondicionált épületbe, 9 óra 11 perc volt, és az előadó, ahol a csillagászatórát tartották, a másodikon volt. Mi a francnak választottam én egyáltalán csillagászatot?

Talán mert még egy biológiaórát már nem bírtam volna elviselni? Aha, ez lesz az.

Felrohantam a széles lépcsőn, konkrétan átestem a dupla szárnyú ajtón, és nekiütköztem valami falnak.

Hátratántorodtam, a kezeimmel csapkodva próbáltam visszanyerni az egyensúlyomat, mire a dugig pakolt táskám lecsúszott a vállamról, és elrántott az egyik oldalra. A hajam az arcomba hullt, emiatt nem láttam semmit, miközben veszélyesen inogtam.

Istenem, tuti, most esek le! Nincs, ami megállítson! Már láttam magam törött nyakkal. Ez annyira szívás...!

Ekkor egy erős kéz ragadta meg a derekamat, megakadályozva, hogy a következő pillanatban szabadesésben zuhanjak alá. A táskám a földre esett, és a tartalma mindenfelé szétszóródott a fénylő padlón. A tollaim! A drága tollaim mind szanaszét gurultak! Egy másodperccel később már annak a szilárd falnak támaszkodtam, amibe az előbb beleütöttem.

Ez a fal azonban furcsán meleg volt.

És nevetett.

– Húha! – hallatszott egy mély hang. – Jól vagy, szivi?

Ez a fal nagyon nem egy fal volt! Egy srác tartott a karjaiban. A szívem egy pillanatra megállt, a mellkasomra mintha tonnás súly telepedett volna, az agyam pedig egyetlen pillanat alatt kiürült. Megint rám törtek az öt évvel ezelőtti érzések. Sarokba vagyok szorítva. Mozdulni sem bírok. A levegő fájdalmasan szaladt ki a tüdőmből, és a gerincemen valami bizsergés futott végig. Minden izmom leblokkolt.

– Mi történt? – kérdezte ugyanaz a hang, aggódalmasan. – Jól vagy?

Mély lélegzetet vettem. Levegőre volt szükségem! Mélyen belélegezni! Kifújni! Ezt gyakoroltam öt éven keresztül. Különben pedig már nem vagyok tizennégy. És nem is vagyok ott. *Itt* vagyok, egy fél országgal arrébb.

Két ujj az államnál fogva felemelte az arcomat. Sűrű, fekete szempillájú, megdöbbenően kék szempár nézett rám – az a fajta fénylő és vibráló kék, amely éles kontrasztban áll az éjfekete pupillákkal. Ilyen szem a valóságban nem is létezhet!

És ez segített magamhoz térni.

Szóval egy srác tartott a karjaiban, de úgy, ahogyan addig soha senki! Eltekintve attól az egy alkalomtól, de az nem számít. A combunk és a mellkasunk szorosan összesimult. Mintha táncolnánk.

Az érzéseim felébredtek, amikor megéreztem a parfümjé illatát. Húha! Nagyon finom és drága illat volt, mint ő...

Hirtelen elöntött a düh – az a régi, ismerős érzés, ami közvetlenül az ijedtség után szokott rám törni. Belekapaszkodtam, és végre megtaláltam a hangomat is.

– Veszed le rólam a kezed!

Kék szemű rögtön engedett a szorításból. Nem számítottam a hirtelen talajvesztésre, így meginogtam, de sikerült magam összeszedni anélkül, hogy keresztülesnék a táskámon. Úgy lihegtem, mint aki lefutotta a maratont. Kisöpörtem a hajam az arcomból, így végre jól megnézhettem magamnak a srácot.

Jézus Mária! Kék szemű olyan...

Olyan piszok jól nézett ki, amitől a lányok sikítozni szoktak. Majd két fejjel magasabb volt nálam, széles váll, keskeny csípő, atlétaalkat – mint az úszóké. Hullámos, fekete haj hullott a homlokába, ugyanolyan fekete, mint a szemöldöke. Széles arccsont és érzéki, kifejező ajkak tartoztak még az egyébként is tökéletes külsőhöz. És azok a zafírkék szemek, atyaég...!

Ki gondolta volna, hogy egy Shepherdstown nevű hely ilyen kincseket rejteget?

Én pedig pont belebotlottam. Szó szerint.

– Bocs, de sietek. Késésben vagyok, és...

Mosolyra húzódott az ajka, ahogy letérdelt, és elkezdte összeszedni a szétszóródott dolgaimat. Egy pillanatig azt hittem, elsírom magam. Már a torkomban éreztem a könnyeimet. Kész, vége, tényleg elkéstem. Nincs az az isten, hogy ezután bemenjek a terembe! Főleg nem az első nap. Totál kudarc.

Lehajoltam, hogy összeszedjem a tollaimat, és hagytam, hogy a hajam eltakarja az arcomat.

– Nem muszáj segítened.

– Szívesen teszem – felvett egy darab papírt, és felderült az arca.

– Alapfokú csillagászatra mész? Én is oda tartok.

Nagyszerű! Szóval egész évben nézhetem azt a srácot, akit majd' eltapostam.

– És most miattam elkésel – feleltem halkán. – Sajnálom.

Felém nyújtotta a teletömött táskámat.

– Semmi gond – mondta mosolyogva, amitől az arca bal oldalán megjelent egy kis gödröcske. – Hozzászoktam, hogy rám vetik magukat a csajok.

Nagyokat pislogva néztem rá. Jól hallottam, amit mondott? Tényleg képes lehet ez a klassz srác ilyen béna dumával előállni?

Pedig de, és volt még több is ott, ahonnan ez jött.

– Mondjuk a hátamra még egyik sem akart felugrani. De tetszett.

Elpirultam, és a következő pillanatban már sikerült összeszednem magam.

– Nem akartam a hátadra ugrani. Sem rád vetni magam.

– Nem? – mondta, és az a félmosoly egyetlen pillanatra sem halványodott. – Milyen kár! Pedig akkor a mai lehetett volna a világtörténelem legjobb első napja a suliban.

Szorosan magamhoz öleltem a táskámat, és fogalmam sem volt, mit mondjak. Otthon soha senki nem flörtölt velem. A legtöbben rám sem akartak nézni, aki pedig mégis, nos, azok nem flörtölni akartak.

Kék szemű egy pillantást vetett a nála maradt papírdarabra.

– Avery Morgansten?

– Honnan tudod a nevemet?

Oldalra billentette a fejét, és még szélesebben mosolygott.

– Leolvastam a tanrendről.

– Ja, persze – söpörtem ki a hajamat a pipacspiros arcomból. Viszsaadta a tanrendemet, én pedig gyorsan a táskámba csúsztattam. Egy rakás szerencsétlenségnek éreztem magam, miközben a csattal bénáztam.

– Cameron Hamilton vagyok – mondta kék szemű. – De mindenki Camnek szólít.

Cam. Ízlelgettem a nevet, és nagyon tetszett.

– Kösz még egyszer, Cam!

Lehajolt, és felvette a fekete hátizsákját, amit eddig észre sem vettem. Mikor felállt, néhány sötét hajtincset söpört félre a homlokából.

– Akkor jöhet a nagy belépő!

A két lábam a földbe gyökerezett, miközben sarkon fordult, és elindult a 205-ös felé. A kilincstre tette a kezét, majd a vállá felett hátrapillantva, várakozóan nézett rám.

Képtelen voltam bemenni. Nem azért, mert éppen az imént rongyoltam bele az egész egyetem talán legszexisebb pasijába, hanem mert tudtam, hogy mindenki felém fordulna, és bámulna. Márpedig nekem nagyon elegendő volt belőle, hogy az elmúlt öt évben, mindig, mindenhol én voltam a figyelem középpontjában. Izzadságcseppek ültek ki a homlokomra. A gyomrom összeszorult, és hátráltam egy lépést.

Cam megfordult, és a csodálatos homlokát ráncolva rám nézett.

– Rossz irányba mész, szivi!

Azt hiszem, az elmúlt néhány évben erről szólt az életem.

– Nem megy.

– Mi nem megy? – lépett felém.

Megfordultam és rohanni kezdtem, mintha a világ utolsó csésze kávéja volna a tét. Keresztülrohantam az átkozott lengőajtón, és még hallottam, ahogy a nevemen szólított, de szaladtam tovább.

A lépcsőn lefelé menet égett az arcom, az épületből kilépve pedig már levegőt sem kaptam. A közeli könyvtár melletti padig bírtam, ott lerogytam. Felemeltem a fejem, és ahogy a túlságosan erősen ragyogó nap felé fordítottam az arcom, szorosan becsuktam a szemem.

Jesszusom!

Milyen király kis kezdés az új városhoz, az új iskolához... az új életemhez! Több mint ezer kilométert utaztam, hogy tiszta lappal indulhassak, erre egy pillanat alatt mindent elbarmoltam.

2. FEJEZET

KÉT DOLGOT TEHETTEM: vagy elfelejtem ezt a katasztrofális kezdést és folytatom innen, vagy hazamegyek a szüleimhez, bemászok az ágyamba, és a fejemre húzom a takarót. A második verzió iszonyúan csábító volt, de nem adhattam fel.

Ha amolyan menekülő és rejtőzős típus lettem volna, biztos nem élem túl a középiskolát.

Amikor leértem, megnéztem, hogy megvan-e még a bal csuklóm a széles ezüst karkötő. Nem sok híja volt, hogy ne éljem túl a középiskolát.

Anya és apa dobott egy hátast, amikor bejelentettem, hogy az ország másik felébe megyek egyetemre. Ha ez a Yale, a Harvard vagy más menő sulis lett volna, nem zavarja őket. De egy vidéki, lepatant sulis? Na, az szégyen. Nem értették. Soha nem is értettek. Pedig nincs az az isten, hogy ugyanoda járjak, ahová ők jártak, vagy ahová a helyi elit fele kényszeríti a gyerekeit!

Olyan helyre akartam menni, ahol senki nem néz rám gyűlölködve, és nem hallom a suttogásokat, amikből *még mindig* csak úgy áradt a rosszindulat. Olyan helyre, ahol az emberek még nem hallották a sztorit, vagy annak valamilyen elferdített változatát, amit annyian és annyiszor ismételtetek újra és újra, hogy lassan már én

magam sem tudtam volna megmondani, valójában mi is történt azon a bizonyos halloweenbulin öt évvel ezelőtt.

Itt semmi nem számított. Senki sem ismert, és senki sem gyanított semmit. És senki nem sejtette, hogy azokon a meleg nyári napokon, amikor hosszú ujjú felsőt már nem vehettem fel, mit takart a karkötőm.

Az, hogy idejöttem, az én döntésem volt, és tudtam, hogy helyesen cselekedtem.

A szüleim persze megfenyegettek, hogy nem kapok zsebpénzt, amit már akkor is nevetségesnek éreztem. Ugyanis volt saját pénzem – olyan pénz, amihez tizennyolc éves korom után hozzá sem nyúlhatnak. Olyan pénz, ami *járt nekem*. Ezt persze ők megint úgy vették, mintha cserbenhagytam volna őket, de tudtam, hogy ha Texasban vagy ezeknek az embereknek a közelében maradok, abba belehalok.

Rápillantottam a mobilom órájára, majd felálltam, és a vállamra vettem a táskámat. Legalább a töriről ne késsek el!

A törít a társadalomtudományi épületben tartották, természetesen annak a dombnak a tövében, amire éppen az előbb futottam fel. Átvágtam a Byrd épület mögötti parkolón, majd a zsúfolt úton. Körülöttem mindenhol diákok sétáltak, párokban vagy többfős csoportokban. Látszott rajtuk, hogy a legtöbben ismerik egymást, én pedig ahelyett, hogy úgy éreztem volna, mintha az egész világ ki-rekesztett volna magából, élveztem, hogy így, az ismeretlenség szabadságával mehetek órára.

Úgy döntöttem, nem törődöm azzal, milyen béna voltam ma reggel. Beléptem a Whitehallba, és elindultam jobbra, a lépcsőn. Oda-fent, a folyosón csak úgy tolongtak a diákok. Mind arra vártak, hogy kiürüljenek a tantermek. Keresztülfurakodtam a nevetgélő tömegen, és kikerültem azt a néhány embert, akik láthatóan még nem

ébredtek fel teljesen. Kerestem egy szabad részt a termem bejáratával szemben, majd hátamat a falnak vetve, törökülésben a földre ültem. Két kezemmel végigsimítottam a farmeremen, és alig vártam, hogy megkezdődjön az óra. A legtöbben biztos halálra unnák magukat a kezdő törin, de nekem ez volt az első órám abból a tárgyból, amit főtárgynak választottam.

És ha szerencsés vagyok, akkor öt év múlva már egy csendes és hűvös múzeumban vagy könyvtárban dolgozom, ősi szövegeket vagy leleteket katalogizálva. Tudom, hogy nem ez a legvonzóbb foglalkozás, de számomra tökéletes volna.

Annál biztosan sokkal jobb, amiről nem is olyan régen még álmodoztam. Hogy profi táncos legyek New Yorkban.

Ez persze csak egy volt a számtalan dolog közül, amelyek miatt anya úgy érezhette, csalódnia kellett bennem. Azóta táncoltam, mióta járni tudtam, de a kisebb vagyon, amit a balettórákra elköltöttek, a tizennegyedik születésnapomon ablakon kidobott pénznek bizonyult.

Mondjuk ez hiányzott. Úgy értem, az, ahogyan a tánc meg tudott nyugtatni. Csak sajnos már képtelen voltam rávenni magam, hogy elmenjek a próbákra.

– Mit csinálsz ott a földön, anyukám?

Felkaptam a fejem, és azonnal elmosolyodtam, amikor megláttam Jacob Massey karamellszín, kisfiús, vonzó, szélesen mosolygó arcát. Még a múlt héten, az elsősöknek szóló eligazításon haverkodtunk össze. Törire együtt járunk majd, illetve kedden és csütörtökön rajzórára is. Annyira sugárzott a lényéből a jószívűség, hogy azonnal megkedveltem.

Végigpillantottam a farmergatyáján, amin első blikkre is látszott, hogy méretre szabott darab, és egy vagyonaiba kerülhetett.

– Nagyon kényelmes idelent. Nem akarsz csatlakozni?

– Megbuggyantál? Nem akarom, hogy a csini seggem összekoszolódjon ezen az undorító padlón! – azután mellém lépett, a fálnak támaszkodott, és még jobban elvigyorodott. – Na, várj csak! Te mi a fenét keresel itt? Azt hittem, kilenckor már órád van!

– Te emlékszel a tanrendemre? – a múlt héten vagy egy fél pillanatra mutattuk meg egymásnak a beosztásunkat.

Kacsintott.

– Ijesztő, hogy a teljesen felesleges dolgok mennyire meg tudnak ragadni bennem!

Nevettem.

– Azért jó tudni!

– Szóval máris lógsz? Te csúnya, rossz kislány!

Megráztam a fejem.

– Egy egészen kicsit elkéstem, és utálok úgy bemenni egy órára, hogy az már elkezdődött. Így viszont azt hiszem, az első óráim csak szerdán lesz, már ha nem töröltetem az egészet.

– Törölteted? Hülye vagy? A csillagászat az egyik leglazább tárgy! Én is felvettem volna, ha nem telnek be a helyek vagy 2 másodperc alatt, amikor a felsőbb évesek rászabadultak a beosztásra.

– Nos, igen, te legalább nem nyírtál ki kis híján egy srácot is a folyosón rohanva... ráadásul egy olyan srácot, aki, ha minden igaz, ugyancsak felvette az állítólagosan laza tárgyat.

– Micsoda? – sötét szemei érdeklődően csillantak, és letérdelt mellém. Ebben a pillanatban valaki megragadta a figyelmet. – Csak egy pill, Avery! Hé, Brittany! Itt vagyok!

Kiabált, és integetett, mire egy rövid szőke hajú lány megtorpant a folyosón, és felénk fordult. Az arcán pír jelent meg, de azért elmosolyodott, amikor Jacob körülugrálta és felém lökdöste.

– Brittany, bemutatom Averyt! – mondta széles vigyorral. – Avery, bemutatom Brittanyt! Köszönjétek szépen!

– Szia! – mondta Brittany, egy kis intés kíséretében.

Visszaintettem neki.

– Szia!

– Avery éppen ott tartott, hogy elmondja, hogyan ölt meg kis híján valakit a folyosón. Gondoltam, te is szeretnéd hallani a sztorit.

Kicsit elhúztam a számat, de amikor észrevettem a Brittany bar-na szemében megcsillanó érdeklődést, megnyugodtam.

– Tényleg szeretném hallani! – mondta, és mosolygott.

– Nos, azért a megöléstől egy kicsit távol állt a dolog – feleltem nagyot sóhajtva. – De nem sok híja volt, és az egész annyira kínos.

– A kínos történetek a legjobbak – felelte erre Jacob, és letérdelt mellém.

Brittany felnevetett.

– Igaz!

– Na, köpd ki, anyukám!

A fülem mögé fésültem a hajamat, majd halkabban folytattam, mert nem szerettem volna, ha az egész folyosó hallja, mennyire ciki helyzetbe kerültem.

– Szóval egy kicsit késésben voltam a csillagászatról, és az igazat megvallva, csak úgy keresztülrongyoltam a másodikon a lengőajtón. Egyenesen bele ebbe a szerencsétlen srácba, aki csak sétált szép nyugisan a folyosón.

– Ajjaj! – mondta Brittany, látszólag őszinte aggodalommal.

– Igen, és kis híján fel is löktem. Elejtettem az egész cuccomat, könyvek és tollak röpködtek mindenfelé. Vérciki volt!

Jacob szemében jókedv csillant.

– Jó pasi volt?

– Tessék?

– Mondom: jó pasi volt? – ismételte meg és az egyik kezével végigsimította rövidre vágott haját. – Mert ha jó pasi volt, akkor ki kellett volna használnod a helyzetet. Ennél jobban semmivel nem tudod megtörni a jeget. Úgy értem, mi van, ha ti ketten halálosan belezúgtok egymásba, és később elmeséletek mindenkinek, hogy lökted fel majdnem, még mielőtt ő kezdett el *lökni* téged!

– Jézusom! – feleltem, és éreztem, hogy az ismerős melegség elárasztja az arcomat. – Egyébként igen, nagyon jó pasi volt.

– Jaj, ne! – felelte Brittany, és nyilvánvalóan ő volt az egyetlen, aki felismerte, hogy ettől csak még cikibb lett az egész. Úgy tűnik, csak az tudja az ilyet átérezni, akinek puncija van, mert Jacob láthatólag csak még izgatottabb lett az egésztől.

– Nos, akkor most azonnal mondd el, hogy nézett ki ez a jóképű pasi! Ez fontos, nem hagyhatod ki!

A lényem egy része hangosan tiltakozott ez ellen, mert ha csak egy pillanatra eszembe jutott Cam, azonnal piszok kényelmetlenül kezdtem érezni magam.

– Nos, ööö... nagyon magas, és jó a teste. Legalábbis azt hiszem.

– Honnan tudod, hogy jó teste van? Megsimogattad?

Felnevettem, Brittany pedig megrázta a fejét.

– Amikor azt mondtam, hogy beleütköztem, akkor azt *úgy is gondoltam*, Jacob! Ő pedig elkapott. Szándékosan persze nem kezdtem el ott a folyosón tapizni, de úgy éreztem, hogy biztosan jó teste lehet – megrántottam a vállamat. – Különben sötét, hullámos haja volt. Hosszabb, mint a tiéd, és kicsit borzas, de...

– Anyukám, ha most azt mondod, hogy amolyan „nem érdekel, akkor is egy szexis dög vagyok” módon volt borzas, én is bele akarok ütközni!

Brittany kuncogott.

– Nekem nagyon bejön az ilyen haj!

Biztos voltam benne, hogy az arcom teljesen elvörösödött, mert éreztem, hogy ég.

– Igen, olyasmi volt. Hihetetlenül jóképű, és a szeme olyan szikrázóan kék, mintha...

– Na, várj csak! – vágott közbe Brittany. – Olyan szikrázóan kék volt a szeme, hogy az nem is lehetséges? És nagyon, de nagyon jó illata volt? Tudom, ez most kicsit gázos, hogy éppen ilyeneket kérdezek.

Tényleg kicsit gázosan hangzott, ugyanakkor vicces is volt.

– Mindkettőre igen a válasz.

– Szent szar! – mondta Brittany, és hangosan felnevetett. – A nevéét megkérdezted?

Kicsit kezdtem aggódni, mert úgy tűnt, mintha Jacobnak is kezdene derengeni, ki lehet ez a titokzatos pasi.

– Aha, miért?

Brittany könnyökkel oldalba bökte Jacobot, majd halkabban folytatta:

– Nem Cameron Hamilton volt az?

Leesett az állam.

– Ő volt! – Brittany diadalmasan megrántotta a vállát. – Te *Cameron Hamiltonnal* ütköztél!

Jacob már nem mosolygott, inkább őszinte döbbenettel az arcán nézett rám.

– Most annyira kimondhatatlanul utállak! Odaadnám a bal herémet, ha én is összeütközhetnék Cameron Hamiltonnal.

Félig nevettem, félig fuldokoltam.

– Húha! Azért nem semmi ezt így kimondani!

– Cameron Hamilton a nem semmi, Avery! Persze te nem tudhatod, mert nem a környékről származol – felelte Jacob.

– De te is elsőéves vagy! Akkor te mégis honnan ismered? – kérdeztem, mert Cam nem úgy tűnt, mintha elsős lenne, úgyhogy legalább másod-, de inkább harmadévesnek kellett lennie.

– Nincs ember, aki ezen az egyetemen ne ismerné! – felelte.

– Nem egészen egy hete vagy itt!

Jacob elvgyorodott.

– Aha, és már körbekérdezgettem!

Felnevettem, és megráztam a fejemet.

– Még mindig nem értem. Persze jó pasi, meg minden, de... mitől más?

– Egy suliba jártam vele – válaszolt Brittany, a válla mögött hátrapillantva. – Pontosabban vagy két évvel felettem járt, de ő volt a legmenőbb srác az egész gimiben. Mindenki vagy barátkozni, vagy kavarni akart vele. És itt is nagyjából ez a helyzet.

Annak ellenére, hogy az, amit Brittany az előbb mondott, kínos emlékeket ébresztett bennem, most már kezdett egyre jobban érdekelni a dolog.

– Akkor ti mind a ketten környékeliek vagytok?

– Nem, Morgantownból származunk... Fort Hill környékéről. Nem tudom, hogy ő miért választotta éppen ezt a sulit és nem a Nyugat-virginiai Egyetemet, de azt tudom, hogy én azért jöttem ide, mert ki akartam törni abból a városból, és már nem akartam ugyanazok között a vénemberek között élni le a fiatalságomat.

Ezt azért megértettem.

– Különben pedig, Cameront jóformán mindenki ismeri az egyetemen – folytatta Jacob, és összecsapta a két tenyerét. – A városban

lakik, a sulitól nem messze, és ha a hírek igazak, közel és távol ő rendezi a legmenőbb bulikat...

– Ez már gimiben is így volt – vágott közbe Brittany. – És jogosan. Ne érts félre, Cameron nagyon klassz srác. Kedves és vicces. De akkoriban mintha a „füvel-fával” lett volna a középső neve. Az ember azt hitte, hogy egy kicsit lenyugodott, de aztán... tudod, az öreg kutya nem tanul új trükköket.

– Értem – kicsit matattam a karkötőmmel. – Ezt azért jó tudni, de nem nagyon számít. Úgy értem, csak annyi történt, hogy beleütköztem a folyosón. Én pontosan ennyire ismerem Camet, és nem jobban.

– *Camet?* – pislogott Brittany.

– Miért kérdezed így? – feltápászkodtam és megragadtam a táskámat. Várható volt, hogy hamarosan nyílnak az ajtók.

Brittany kicsit mintha meglepődött volna.

– Akik nem ismerik, azok Cameronnak szólítják. Csak a barátai hívják Camnek.

– Értem! – felelem. – Azt mondta, hogy Camnek hívják, úgyhogy feltételeztem, hogy mindenki így szólítja.

Brittany nem válaszolt, és az igazat megvallva fogalmam sem volt, miért olyan nagy ügy ez. Cam/Cameron/akárki egyszerűen csak udvariasan viselkedett, amikor én annyira bénán belerohantam. Az, hogy amolyan megvilágosult partiarc, számomra nem jelentett semmi egyebet, csak azt, hogy tartsam távol tőle magamat. Nagyon, de nagyon távol.

Kinyíltak az ajtók, és a diákok mind a folyosóra özönlöttek. A mi kis csoportunk megvárta, míg kiürül a terem, majd bementünk, és kerestünk magunknak három helyet valahol hátul úgy, hogy Jacob legyen középen. Amikor elővettem a táskámból a vastag, önvédelmi

fegyvernek is beillő füzetemet, amibe öt tantárgy anyagait fogom jegyzetelni, megragadta a karomat.

Pillantásából sütött a gonoszság és pusztítás.

– Nem dobhatod a csillagászatot! Nem bírom ki ezt a félévet, ha nem hallhatok tőled *Camról* legalább hetente háromszor! Te leszel a partivonalam!

Halkan felnevettem.

– Nem is szándékoztam dobni! – pedig az az igazság, hogy komolyan megfordult a fejemben a gondolat. – Viszont nagyon kétlem, hogy bármit is tudok majd mondani neked. Még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán beszélünk valaha.

Jacob elengedte a karomat, leült, majd mélyen a szemembe nézett.

– És ezek voltak Avery utolsó szavai!

Hála istennek a nap fennmaradó része közel sem volt annyira eseménydús, mint a reggel. Nem löktem fel több ártatlan szépfiút, és nem történt semmi más vérciki. Annak ellenére, hogy Jacob nem szállt le rólam, amíg újra el nem meséltem a sztorit ebédidőben, nagyon örültem, hogy neki és Brittanynak is ugyanakkor van ebéd-szünete, amikor nekem. Reggel még azt hittem, hogy az egész napot csendes magányban fogom majd tölteni, úgyhogy kellemes meglepetés ért, amikor kiderült, hogy mégsem leszek egyedül, és lesz kivel beszélgetnem... ráadásul korombeli sráccokkal.

A haverkodás nyilvánvalóan olyan, mint a biciklizés.

Különben pedig Jacob kéretlen tanácsán kívül, hogy ha esetleg találkoznánk, akkor mindenképpen ütköztek bele *Cambe* még egyszer, nem volt semmi különös esemény egész nap. Olyannyira, hogy a végére szinte teljesen el is felejtkeztem az egésztől.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mielőtt elhagytam volna az egyetemvárost, a pénzügyi iroda felé indultam, mert csak ott vehettem fel a diákmunkára szóló jelentkezési lapot. Pénzre nem volt szükségem, de valamivel mindenképpen le kellett foglalnom a gondolataimat. Ebben a félévben tizennyolc kredit volt a cél, de még így is rengeteg szabadidőm maradt, tehát ideális ötletnek tűnt, hogy a suliban szerezzek valamilyen melót. Csak sajnos éppen nem volt üresedés, de azért felírtak a várólistára.

Az egyetem a maga csendes, békés módján lenyűgözően szép volt. Nem is hasonlított az igazán nagy intézményekre, ahol folyamatosan nyüzsögnek a hallgatók. A Potomac-folyó és Shepherdstown történelmi városa között megbújva, mintha egyenesen egy képeslapról került volna ide. Hatalmas, tornyos épületek keveredtek sokkal modernebb házakkal, fák mindenhol, friss, tiszta levegő, és minden csak annyira volt távol, hogy gyalog is kényelmesen elérhető legyen. Arra gondoltam, ha szebb lesz az idő, akkor gyalog fogok bejárni, vagy az egyetemváros nyugati parkolójában hagyom a kocsimat, ahol nem kell fizetni.

Miután minden adatot megadtam ahhoz, hogy felkerülhessek a várólistára, elindultam vissza, a kocsimhoz. Élveztem a meleg szellőt. Reggel, a nagy rohanásban nem volt már időm, de most, a vasútállomásra menet alaposan megnézhettem a házakat. Állt három épület egymás mellett, amiknek a verandái tele voltak egyetemista korú srácokkal. Valószínűleg ezek voltak a klubházak itteni megfelelői.

Az egyik srác, kezében sörrel, felnézett. Elmosolyodott, de ebben a pillanatban egy labda repült ki az ajtón, és keményen a hátába csapódott. Káromkodások repkedtek a levegőben.

Tuti a klubházak.